

ΣΧΕΔΙΟ ΠΡΟΤΑΣΗΣ ΤΟΥ
ΚΑΡΑΒΑΝΙΟΥ ΑΓΩΝΑ &
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ, ΑΝΟΙΚΤΟ ΓΙΑ
ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

κείμενο που συνδιαμορφώθηκε στις δύο πανελλαδικές συνελεύσεις του Καραβανιού Αγώνα & Αλληλεγγύης

Το **ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΑΓΩΝΑ & ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ** καλεί όλο το μαχόμενο εργαζόμενο και άνεργο πληθυσμό να μπει τώρα στον αγώνα ενάντια στους ωμούς εκβιασμούς του κεφαλαίου, εντός κι εκτός της χώρας, που απαιτεί τη σωτηρία του καπιταλισμού και που μας οδηγεί στην απόλυτη υποταγή και στην εξαθλίωση.

Το **ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΑΓΩΝΑ & ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ** στέκεται στο πλευρό όλων των μαχόμενων τμημάτων της κοινωνίας που δεν άφησαν ούτε στιγμή κανένα πεδίο αγώνα, εργατικού ή κοινωνικού, μικρού ή μεγάλου, στα πέτρινα μνημονιακά χρόνια που συνεχίζονται, στα χρόνια της λιτότητας, της ανεργίας, της κοινωνικής καταστροφής, στα χρόνια της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης που έσπειρε εκατομμύρια άνεργους και φτωχούς κι αμέτρητα θύματα στα πεδία των μαχών και στο μεγάλο νεκροταφείο της Μεσογείου.

Καλούμε όλο τον κόσμο που αντιστάθηκε στο εθελοδουλικό “ΝΑΙ” να τσακίσουμε όλα τα μνημόνια και τον αντικοινωνικό οδοστρωτήρα στο δρόμο. Τα “ΟΧΙ” μας στη βαρβαρότητα να είναι διαρκείας.

Στις αρχές Απρίλη διαδηλώσαμε από τη Θεσσαλονίκη μέχρι την Αθήνα με κεντρικό αίτημα **«Οι εργατικές και κοινωνικές μας ανάγκες είναι αδιαπραγμάτευτες»**. Έτσι, σπάσαμε την αρχική πολιτική αμηχανία και την κινηματική αναμονή, τις αέναες διαπραγματεύσεις που αναπαράγουν τα αδιέξοδα της κρίσης, την ηττοπάθεια και την παραίτηση που προκαλεί σε μεγάλο βαθμό η μαζική ανεργία και η κοινωνική καταστροφή, και αποφασίσαμε να εντείνουμε τους υπάρχοντες αλλά και τους νέους ακηδεμόνευτους αγώνες και να ενωθούμε, διαφορετικοί κλάδοι και ειδικότητες εργαζομένων από τον δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, κοινωνικά κινήματα και συλλογικότητες, οργανώνοντας τον αγώνα μας από τα κάτω, στη βάση του εργατικού/κοινωνικού κινήματος, χωρίς αναθέσεις κι εντολές, προωθώντας την ενότητα των αγώνων, τον εργατικό έλεγχο στην παραγωγή σε αντιπαράθεση με την συστημική ανάπτυξη των κερδών τους, την αυτοδιαχείριση και την αυτοδιεύθυνση αυτού καθαυτού του αγώνα. Έξω από -και ενάντια σε- κάθε μορφής συνδικαλιστική γραφειοκρατία, προτάσσουμε τους αγώνες των ίδιων των ανθρώπων που πλήττονται, με αποφασιστικότητα και χωρίς ανάθεση και διαμεσολάβηση, για να πληρώσει την κρίση το κεφάλαιο που τη δημιουργεί και για να ανοίξουμε νέους δρόμους χειραφέτησης, με αίτημα πάλης «τα εργοστάσια στους εργάτες, η παραγωγή στους παραγωγούς και όλες οι κοινωνικές διαδικασίες στα χέρια των από τα κάτω».

Τον Ιούνιο πραγματοποιήσαμε στη Θεσσαλονίκη Πανελλαδική Συνέλευση των αγωνιζόμενων τμημάτων της κοινωνίας, αναζητώντας δρόμους κοινωνικής χειραφέτησης ενάντια σε όλους τους μηχανισμούς καθυπόταξης. Πήραμε αποφάσεις για να ανοιχτεί ο δρόμος της κοινωνικής μας απελευθέρωσης, από τα κάτω, χωρίς συμβιβασμούς κι αναβολές, υιοθετώντας τα άμεσα αιτήματα πάλης όσων συμμετείχαν, οργανώνοντας δράσεις, διεθνοποιώντας τον αγώνα μας, ανανεώνοντας επιτυχημένα τη συνάντησή μας τον Σεπτέμβριο στη διαδήλωση της ΔΕΘ, όπου και πραγματοποιήσαμε τη δεύτερη πανελλαδική μας συνέλευση.

Δεν προβάλλουμε μόνο το αυτονόητο και στοιχειώδες, την ενότητα και αλληλεγγύη των μαχόμενων τμημάτων της πληττόμενης κοινωνίας, ενάντια στον κατακερματισμό που επιβάλλει το κράτος, το κεφάλαιο και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Παλεύουμε για την ενότητα των «από τα κάτω» διεκδικώντας τη πολιτική και κινηματική μας ανεξαρτησία από όλους τους γραφειοκρατικούς κι εξουσιαστικούς μηχανισμούς που σηκώνουν αδιαλείπτως λευκή σημαία, μπλοκάρουν και προδίδουν ανοιχτά τις κρίσιμες μάχες.

Είμαστε πεισμένοι ότι τις πραγματικές κόκκινες γραμμές τις χαράσσουν οι αγώνες των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεσμένων.

Απαιτείται, επείγοντως, να ανοιχτεί ένας νέος δρόμος αγώνα ενάντια στα προγράμματα διαρκούς λιτότητας και στην καταστροφή που έχει δημιουργήσει η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση.

Το ΟΧΙ της 5ης Ιουλίου, **απαιτούσε να μπει ένα τέλος στη φρίκη αλλά οι μηχανισμοί του χρηματιστηριακού κεφαλαίου απαιτούν μια φρίκη χωρίς τέλος.** Το παζάρι των τελευταίων μηνών για μια «έντιμη» συμφωνία με τη τρόικα οδηγήθηκε σε ένα τέλος. Από τότε μέχρι και σήμερα κυριαρχούν στον δημόσιο λόγο και τα πληρωμένα ΜΜΕ οι συνθήκες «έκτακτης εθνικής ενότητας», δηλαδή τα σχέδια της ταξικής συνεργασίας όπου υποτίθεται πως εργαζόμενοι και κεφάλαιο έχουν κοινά συμφέροντα.

Κράτος και κεφάλαιο απαιτούν μια κοινοβουλευτική διαχείριση των αναγκών και των συμφερόντων τους με πράξεις νομοθετικού περιεχομένου, με την επέκταση του κράτους έκτακτης ανάγκης, την περιστολή των εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων και, κυρίως, τη δημιουργία μιας ατέλειωτης στρατιάς υποτελών κι εξαθλιωμένων υποψήφιων σκλάβων.

Ποιος θα πληρώσει την κρίση; Εμείς ή αυτοί; Πρόκειται πλέον για έναν ταξικό αγώνα ζωής και θανάτου.

Το αδιέξοδο είναι διπλό:

- Η Ευρωπαϊκή Ένωση, η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και το ΔΝΤ δεν έχουν καμιά άλλη απάντηση για το ζήτημα του ευρωπαϊκού χρέους και συνακόλουθα για το χρέος της Ελλάδας παρά μόνο την ύφεση, τη μαζική ανεργία και τη κοινωνική καταστροφή (μισθοί, συντάξεις, υγεία, πρόνοια).
- Η κυβέρνηση ταξικής συνεργίας ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, όντας η ίδια προϊόν ενός σάπιου συμβιβασμού, βάζει σήμερα κι όλες πάνω απ' όλα την πάση θυσία παραμονή της χώρας στην Ε.Ε. και παραδίδει με νέο μνημόνιο τα εργατικά και κοινωνικά συμφέροντα στον προκρούστη των απαιτήσεων των αφεντικών.

Όλες οι δυνάμεις της αντίδρασης οργανώνονται για να κρατήσουν την κοινωνία μέσα στο βυθό της καπιταλιστικής κρίσης, χωρίς ανάσα, χωρίς καμιά ελευθερία.

Μόνον οι οι καταπιεσμένοι κι οι αποκλεισμένοι, εργαζόμενοι και άνεργοι,

μετανάστες και ντόπιοι μπορούν να δώσουν απάντηση στο ανοικτό ερώτημα της ταξικής κυριαρχίας, της κυριαρχίας κράτους και κεφαλαίου πάνω στην κοινωνία.

Ποιος στέκεται εμπόδιο στο δρόμο της κοινωνικής μας απελευθέρωσης;

✓ Το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο και οι μηχανισμοί ελέγχου του που με θηλιά το δημόσιο χρέος αποστραγγίζουν τον ιδρώτα των εργαζόμενων μετατρέποντάς τους σε παρίες.

✓ Η ελληνική ελίτ που αφού θησαύρισε πάνω στις πλάτες μας, έβαλε λουκέτο στις τράπεζες και στην παραγωγική βάση της χώρας, και απαιτεί να πληρώνουμε τα σπασμένα της μέχρι τη Δευτέρα Παρουσία.

✓ Το αστικό κράτος και οι μηχανισμοί καταστολής του, οι νόμοι του, τα πληρωμένα παπαγαλάκια του στα ΜΜΕ, οι ιδεολογικοί του μηχανισμοί για το αδύνατο οποιασδήποτε άλλης διεξόδου πλην της δικής μας καταστροφής.

✓ Τα μνημονιακά κόμματα και οι φασίστες, το μακρύ χέρι της άρχουσας τάξης, οι οργανωτές της αντίδρασης και της κοινωνικής καταστροφής.

✓ Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία που κατακερμάτισε, αποδυνάμωσε κι εκτόνωσε τους εργατικούς αγώνες προς όφελος της άρχουσας τάξης με την οποία έχει συνδεδεμένη την ίδια της την ύπαρξη. Είναι η ίδια η ΓΣΕΕ που ξεδιάντροπα στο όνομα των εργαζομένων πέταξε κάθε πέπλο υποκρισίας και συντάχθηκε με το ΝΑΙ της υποταγής στο πρόσφατο δημοψήφισμα.

✓ Η λογική του αδιέξοδου κοινοβουλευτισμού, της ανάθεσης και της «αναμονής» να υλοποιήσει η κυβέρνηση και όχι όλοι και όλες εμείς με τους αγώνες μας τις διεκδικήσεις και την ικανοποίηση των αναγκών μας.

Μόνο η εργατική τάξη, οι υποτελείς τάξεις, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και οι καταπιεσμένοι έχουν τη δυνατότητα να αναδιοργανώσουν ολόκληρη τη κοινωνία προς το συμφέρον της πλειοψηφία της, καταργώντας όλους τους διαχωρισμούς που αναπαράγει καθημερινά ο καπιταλισμός. Ιδιαίτερα τώρα που η παραγωγική βάση βυθίζεται εξαιτίας του κλονισμού του τραπεζικού συστήματος και της πίστης, το καθήκον στο μαχόμενο εργατικό κίνημα δεν είναι η τυπική τους αποκατάσταση αλλά η εμβάθυνση της κρίσης με την καταστροφή όλων των κοινωνικών σχέσεων που αναπαράγουν τη κρίση. Απαιτείται μια άλλη είδους «πίστη» βασισμένη στην κοινωνική αλληλεγγύη με τη κοινωνική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής και την εμπιστοσύνη που δημιουργούν οι ελεύθερα συνεταιρισμένοι άμεσοι παραγωγοί,

εργάτες και φτωχοί αγρότες.

Τα καθημερινά προβλήματα μετατράπηκαν σε ζητήματα επιβίωσης για όλους κι είναι αναγκαίο όσο ποτέ να αναπτύξουμε ένα πρόγραμμα πάλης που να τα συνδέει με ένα δρόμο επίλυσής τους. Τα μεγάλα και κρίσιμα ερωτήματα που τίθενται σήμερα απαιτούν επειγόντως μια συγκεκριμένη απάντηση, όχι αφηρημένες αρχές αλλά ένα άμεσο πρόγραμμα πάλης που να ενοποιεί τους αγώνες της τάξης μας για ζωή και που σε κάθε βήμα θα εμπλουτίζεται συναντώντας νέες δυνάμεις αποφασισμένες να το υλοποιήσουν ως όρο για την ίδια τους την ύπαρξη.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα για να γίνει αποδεκτό πρέπει να συζητηθεί μέσα στο κοινωνικό και εργατικό κίνημα, όχι σε κλειστά γραφεία και με τη πρακτική των γραφειοκρατικών καπελωμάτων. Αντίθετα, πρέπει να γίνει αντικείμενο πλατιάς συζήτησης όπως έχουν ήδη κινηθεί οι συνελεύσεις του Καραβανιού κι όλες οι αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες που επιλέγουμε. Ανοιχτά, μέσα στο εργατικό και κοινωνικό κίνημα που αγωνίζεται, και με τις εμπειρίες της επόμενης κρίσιμης περιόδου.

Η κοινωνική χειραφέτηση είναι έργο των ίδιων των εργαζομένων, των κοινωνικών κινήματων και της μαχόμενης εργατικής τάξης που επιλέγουν η ίδιοι μέσα στους αγώνες, τα όπλα, τις μορφές οργάνωσής και το δρόμο για τη κοινωνική μας απελευθέρωση από όλα τα δεσμά καταπίεσης και εκμετάλλευσης.

Προτείνουμε σε ολόκληρο το μαχόμενο εργατικό και κοινωνικό κίνημα να συζητήσουμε τα παρακάτω για να μπορούμε να δράσουμε όλοι μαζί σε κοινούς στόχους.

Παλεύουμε για:

- Να περάσει όλη η παραγωγή στα χέρια των παραγωγών, τα εργοστάσια στους εργάτες, και όλες οι κοινωνικές διαδικασίες στα χέρια των από τα κάτω». Αντίσταση και ακύρωση της καπιταλιστικής ανάπτυξης, που απαιτεί στο βωμό της την καταστροφή της φύσης και την ισοπέδωση των κοινωνικών αναγκών. Προτάσσουμε έναν άλλο τρόπο ζωής και ικανοποίησης των αναγκών μας που δεν χωράει τους Μπόμπολες και τις Ελντοράντο της καταστροφής φύσης και ανθρώπων με μεγάλο φωτεινό παράδειγμα τους αγώνες στη Χαλκιδική.
- Τη μονομερή διαγραφή του συνόλου του χρέους που στερεί και συντρίβει τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων. Ούτε ένα ευρώ, ούτε μια δραχμή, για πιστωτές, τοκογλύφους,

ντόπιους και ξένους, τραπεζίτες, άμεση άρνηση πληρωμών, άμεση άρνηση της φοροεπιδρομής.

- Την απαλλοτρίωση όλων των στρατηγικών τομέων της οικονομίας (συμπεριλαμβανομένων των τραπεζών που έχουν χρηματοδοτηθεί με περισσότερα από 200δισ€), να τεθούν κάτω από εργατικό και κοινωνικό έλεγχο για υποστηριχτεί ο λαός που δεινοπαθεί, διαφορετικά θα απειληθεί με λιμοκτονία για να υποκύψει στις απαιτήσεις των μνημονίων.
- Να δημιουργηθούν επιτροπές κοινωνικού ελέγχου ενάντια στις τεχνητές ελλείψεις σε τρόφιμα, φάρμακα, καύσιμα, και στα ΜΜΕ, και να αποτραπούν οι εκβιασμοί και το σαμποτάζ του κράτους και του κεφαλαίου.
- Την ακύρωση όλων των μέτρων «λιτότητας» και κοινωνικού κανιβαλισμού που επιβλήθηκαν από την ΕΕ, την ΕΚΤ, το ΔΝΤ και τις καπιταλιστικές κυβερνήσεις. Οι καπιταλιστές πρέπει να πληρώσουν την κρίση του εκμεταλλευτικού συστήματός τους, όχι οι εκμεταλλεόμενοι! Αγωνιζόμαστε για να επαναφέρουμε τους μισθούς, τις συντάξεις και τα κοινωνικά δικαιώματα των εργαζομένων σύμφωνα με τις κοινωνικές ανάγκες, όχι για τα κέρδη των λίγων.
- Την κατάληψη όλων των εργοστασίων που κλείνουν ή μεταφέρονται σε άλλες χώρες ή απολύουν μαζικά εργαζόμενους, την απαλλοτρίωση των εν λόγω εργοστασίων χωρίς αποζημίωση, και την επαναλειτουργία τους κάτω από εργατικό έλεγχο και εργατική διαχείριση με παράδειγμα και οδηγό τον αγώνα της BIOME.
- Υπερασπιζόμαστε την αυτοδιαχείριση στην παραγωγική διαδικασία ως τον πλέον δίκαιο τρόπο οργάνωσης της παραγωγής, που οδηγεί στη χειραφέτηση του εργαζόμενου από το ρόλο του αντικειμένου στο υποκείμενο της ιστορίας.
- Να είναι όλα τα κοινωνικά αγαθά (υγεία, παιδεία, ρεύμα, νερό μεταφορές στέγη και τροφή) δωρεάν για όλους, χωρίς όρους, προϋποθέσεις, περιορισμούς κι εξαιρέσεις. Για όποιον είναι εδώ, όπως κι αν βρέθηκε εδώ, απαιτούμε πλήρη πρόσβαση στα κοινωνικά αγαθά χωρίς καμιά εξαίρεση εθνικότητας, φυλής, θρησκείας ή ταυτότητας φύλου.
- Παλεύουμε μαζί με τα κοινωνικά ιατρεία αλληλεγγύης, που δεν ενσωματώνονται σε ΜΚΟ και την εκκλησία, και δρουν αυτοοργανωμένα, για ένα πλατύ κοινωνικό δίκτυο αλληλεγγύης, στην περίθαλψη και στην κοινωνική πρόνοια, για τη δημιουργία ενός κοινωνικού ταμείου.
- Να απεγκλωβιστούν οι αγώνες μας από την ξεπουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία

που λειτουργεί ως πράκτορας του κεφαλαίου μέσα στο κίνημα, προωθούμε την αιρετότητα και ανακλητότητα, ανά πάσα στιγμή, την εξάλειψη των υλικών προνομίων που αποσπούν ένα τμήμα των εργαζομένων και τους θέτουν στην υπηρεσία του κεφαλαίου και της άρχουσας τάξης.

- Να αναδειχτεί η αυτενέργεια, η άμεση δημοκρατία, η δημιουργικότητα των καταπιεσμένων και να πολεμηθεί η διαρκής ανάθεση σε σωτήρες. Προωθούμε στα σωματεία ως κυρίαρχο όργανο αποφάσεων τις γενικές συνελεύσεις, την αυτοοργάνωση στις γειτονιές, σωματεία βάσης, αντιφασιστικές οργανώσεις για τη προστασία των λαϊκών αγώνων, τοπικές πρωτοβουλίες δράσης για οτιδήποτε αφορά τη ζωή μας για να μπορούμε να αποφασίζουμε εμείς κι όχι άλλοι για εμάς.
- Να διεξαχθεί ένας αποφασιστικός αγώνας ενάντια στον εθνικισμό, τον φασισμό, τον ρατσισμό και τις διακρίσεις σε βάρος των μεταναστών και των προσφύγων, των γυναικών, του σεξουαλικού προσανατολισμού, ενάντια σε όλες τις καταπιεσμένες μειονότητες. Στηρίζουμε στην πράξη και στο δρόμο όλους τους αγώνες που στέκονται απέναντι σε κάθε εξουσία με σκοπό να καταργήσουν κάθε εξουσία ανθρώπου πάνω σε άνθρωπο. Οργανώνουμε κοινωνικές κι εργατικές ομάδες αυτοάμυνας.
- Να βάλουμε τέλος στην καταστολή και τη διαρκή «Κατάσταση Έκτακτης Ανάγκης», γκρεμίζοντας τον αστικό κρατικό μηχανισμό καταστολής.
- Να καταργήσουμε κάθε διάταξη και κάθε περίφραξη που περιορίζει τις μεταναστευτικές ροές. Κοινός αγώνας μεταναστών και ντόπιων ενάντια στους πολέμους και τους εκτοπισμούς.

Ο αγώνας μας δεν είναι εθνικός αλλά διεθνής. Εμείς, όπως και οι εκατομμύρια μετανάστες που πνίγονται στο νεκροταφείο η «Μεσόγειος», είμαστε χωρίς πατρίδα, μετανάστες στην ίδια μας τη χώρα, αποκλεισμένοι από τη δουλειά, την υγεία, τη παιδεία, έγκλειστοι στη μεγάλη φυλακή του καπιταλισμού. Ενώνουμε τα χέρια μας με όλους τους εργάτες του κόσμου, με τους ανέργους, τους καταπιεσμένους και τα κοινωνικά κινήματα.

Παλεύουμε για την κοινή δράση όλων των κοινωνικών κινημάτων που έχουν πανκοινωνικές αφηρητές και επιδιώξεις, ενάντια στα ιδιοτελή συμφέροντα των ελίτ, ντόπιων και διεθνικών. Η ενότητα της εργατικής τάξης, των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεσμένων των Βαλκανίων και όλης της Ευρώπης από τα κάτω είναι απαραίτητος όρος για να μπει ένα τέλος στη βαρβαρότητα του κεφαλαίου, στον εθνικισμό, τον φασισμό, τους πολέμους και

την κοινωνική καταστροφή.

Βγαίνουμε από τον δρόμο της κοινωνικής καταστροφής! Μπαίνουμε ενωμένοι στο δρόμο του αγώνα! Οργανώνουμε τις δυνάμεις όλων των αγωνιζόμενων εργατικών και κοινωνικών δυνάμεων στο δρόμο της καθολικής χειραφέτησης.

Παίρνουμε τη ζωή μας στα χέρια μας!

Πηγή: [karavaniagona](#)